

Rešitev besedne uganke v 11. številki.

Bojni meč.

General Sretozar Boroević.

Prav so jo rešil: Marija Ganglova, učenka v Idriji; Alma Mulej, učenka IV. razreda v Mariboru; Vasja Pirc, učenec III. razreda v Mariboru; Boža Marok iz Dolenje Nemške vasi; Slavoj Jenko, Trnovo na Notranjskem; Emil, Josipina, Vidka Hreščak v Ilirski Bistrici; Gojmir Jelenc, dijak II. a razreda na c. k. državni gimn. v Ljubljani; Janko Traun, dijak v Ljubljani; Karel Seunig, dijak I. real. razreda v Ljubljani; Veleška Papež, učenka II. razreda realne gimnazije v Gradcu; Dana Cvenkel v Št. Petru v Savinski dolini; Erika Herzog, učenka VI. razr. II. odd. pri Sv. Križu na Murskem polju; Maks Farkaš, dijak II. b razr. na c. k. drž. gimn. v Mariboru; Franc Matek, dijak II. razr. na slov. gimn. v Celju; St. Kosí, gimnazijec I. razr. v Celju; Stanko Skok v Domžalah; Bizjak Marija, Mogel Julijana, Potočnik Jožica, Rovšnik Marija, Pečnik Franc, Praprotnik Anton, Puncer Ant., Stopar Alojz, Strojanshek Franc, učenke in učenci II. razreda v Lefušu (njih pismo priobči prihodnjič kotichek).

Zastavico v podobah v deseti številki so tudi prav rešili: Tatjana Lapajne, učenka VII. razreda, Ksenija Lapajne, učenka IV. razreda, obe v Idriji; Mirica Zajec, učenka IV. razr. v Mladiki v Ljubljani; Franc Rautner, učenec V. razr. II. odd. pri Sv. Petru pod Sv. gorami; Tatjana, Vlasta in Vidka Horvat in Milica Senčar, učenke v Ptujju.

Pridi, zvezda naša, pridi,
jasne v nas upri oči,
naj moj dom te zopet vidi,
zlata zvezda srečnih dni!

S. Gregorčič: Naša zvezda.

Uboge ptičice!

V tem letnem času se godi ptičicam tako, kakor pravi naš pesnik Josip Stritar:

Uboge ptičice zmrzujejo,
nožice drobne privzdigujejo . . .

In pa glad trpe, glad! Usmilite se teh ljubih naših prijateljic! Potresajte jim zrnec in krušnih drobtinic, da jih ne pokonča kruta zima! Ko zopet pride pisana pomlad, bodo veselo žvrgolele in po sadnih vrtovih pokončavale škodljivi mrčes, da se vam izkažejo hvaležne za prejete dobre!

Kako globoko je Jadransko morje.

Kakor poročajo z merodajne učenjaške strani, so jako napačno presojali globočino Jadranskega morja. Avstrijci in Italijani so s svojih ladij merili globino, ali uspehi tega merjenja niso prav soglašali. Zaradi tega pa so z avstrijske ladje „Najade“ še enkrat premerili ona mesta, na katerih je bila doslej označena največja globina. In merjenje je pokazalo, da so precenjevali globino za okroglo 500 metrov. Maksimum je znašal doslej 1646 metrov, ali sedaj se je pokazala na istem mestu globočina samo 1128 metrov.

Dijaške štipendije.

Naučno ministrstvo je odredilo, da se je pri podelitvi dijaških štipendij predvsem ozirati na one dijake, ki so v vojni službi in so bili pred sovražnikom pohvaljeni ali ranjeni. Enako prednost imajo tudi oni dijaki, ki so njih očetje umrli junaške smrti na bojnem polju.

13letni učenec v vojni.

Začetkom šolskega leta se je v neko dunajsko šolo povrnil 13letni dijak Kiesel, in sicer je prišel naravnost z bojišča. Ko je njegov varuh pred več meseci odšel s pohodnim bataljonom na rusko bojišče, se mu je pridružil njegov varovanec. Ostal je na besarabski fronti štiri mesece in se udeležil dveh bojev. Ranjen ni bil, pač pa s kopitom puške hudo udarjen. Zdaj je zopet učenec.

Na bojnem polju.

Iz knjižice „Les carnets d'une infirmière“ („Zapiski bolniške strežnice“) posnemamo: Francoska patrolja je dobila v nekem gozdu štiri težko ranjene Nemce. Ležali so na tleh in čakali na smrt. Francozi so se ustavili in so jim ponudili svojo hrano. Trije so ponudbo radi sprejeli in željno zaužili kruh in vino. A četrti je bil preveč bolan in še požirati ni mogel več. Tudi govoril ni več. S kretnjo je pokazal, da njemu ni več pomagati. Potem je ležal nepremično v svoji krvi, in smrt je stala poleg njega. Najmlajši Francos, vojak kakih dvajset let star, ga je gledal, užaloščen, da ne more ničesar zanj storiti. Morda je čutil obupno zapuščenost tega vojaka. In ker ni vedel, kaj bi storil in ker mu ni prišla boljša misel, je tiho pristopil bliže, pokleknil in poljubil sovražnikovo mokro čelo. Dotiklaj svežih, brezbradih usten je na obličje umirajočega priklical rahel smehljaj. Mali vojak ga je v njegovi zadnji uri spomnil njegovih dragih in mu s tem prinesel zadnje okrepčilo . . .

Le vstani, vborni narod moj,
do danes v prah teptan,
pepelni dan ni dan več tvoj,
tvoj je — vstajenja dan!

S. Gregorčič: V pepelnični noči.

